

ПРИМЕНА ЧЛАНА 48. ЦАРИНСКОГ ЗАКОНА

Царинска вредност увезене робе, у смислу члана 39. Царинског закона, је трансакцијска вредност, односно стварно плаћена цена или цена која треба да се плати за робу која се продаје ради извоза у Републику Србију, а по потреби усклађена са одредбама чл. 46. и 47. тог закона и уз испуњење услова прописаних тач. 1. до 4. става 1. члана 39. истог закона.

Под стварно плаћеном ценом или ценом коју треба платити, сходно члану 39. став 3. Царинског закона, подразумевају се сва плаћања која је извршио или која треба да изврши купац продавцу или у корист продавца за увезену робу и обухвата сва плаћања која је купац извршио или која треба да изврши, као услов за продају увезене робе, продавцу или некој трећој страни да би се испунила обавеза продавца.

У односу на наведене одредбе треба тумачити и одредбу члана 48. Царинског закона, према којој се у поступку утврђивања царинске вредности прихватају уговорена умањења цене, као и готовински попусти уобичајени за истоветну или сличну увезену робу.

Из цитиране одредбе члана 48. Царинског закона, произилази да царинарница треба да цени да ли је одобрено снижење уобичајено, имајући у виду одредбе уговора које се односе на снижење цене, као и врсту робе и околности под којима се роба продаје за извоз у нашу земљу и да по указаној потреби, у смислу члана 53. Царинског закона, од декларанта захтева додатне исправе и податке којима се може доказати да се ради о уобичајеном снижењу.

Полазећи од чињенице да се под стварно плаћеном ценом или ценом која треба да се плати подразумева укупно плаћање за увезену робу, ретроактивно одобрено снижење као део већ плаћене цене за раније трансакције, односно раније увезену робу, не може да буде прихваћено као снижење цене за робу чија се вредност утврђује.

Наиме, уобичајено је да се уговором прецизира да ће се за одређени промет робе (изражен у количини купљене робе или у одређеној вредности), остварен у току одређеног периода (најчешће квартално или годишње), одобрити снижење за сву, у датом периоду, продату робу за извоз у нашу земљу и исто се одобрава приликом касније продаје робе за извоз у Србију. Међутим, овако одобрено снижење за увезену робу чија се вредност утврђује, не сматра се снижењем у смислу члана 48. Царинског закона и не може бити прихваћено.

На примеру који следи, образложен је начин утврђивања царинске вредности за ретроактивно одобрен попуст.

Пример:

- у ЈЦИ за стављање робе у слободан промет пријављена је количина од 100 КД телевизора;
- према поднетој фактури, фактурисана цена износи 200 ЕУР/КД, односно 20.000 ЕУР за укупну количину;
- од наведене количине, због оствареног уговореног обима продаје у току претходних годину дана, продавац је на име рабата послао 5 КД телевизора и укупну цену умањено за 1.000 ЕУР (5 КД x 200 ЕУР/КД);
- износ за плаћање по фактури износи 19.000 ЕУР (95 КД x 200 ЕУР/КД) .

Међутим, основ за утврђивање царинске вредности, за наведени пример, односно за увезених 100 КД телевизора износи 20.000 ЕУР.